

Rugăciune din flori

Bragagiu

Luna strânge-n ghemotoace
Raza Soarelui mâhnit
Doar naivele drăgaice
Rugile și-au aurit.

Se așterne-o înserare
Ca o ceață de parfum
Că-n plămâni tocmai mă doare
Când trag aerul acum.

Picături de raze pică
Și-mi zâmbesc în văz cu drag
Cu-auriul de arnică,
Purpuriul de omag.

Ori se cer a fi privite
Impunându-se ca țel
Și pe ochi de mărgărite,
Și pe cap de mușetel.

Orice floare cerul poartă
Și nu-l pune-n oboroc
De-l citesc cu dor și soartă
De pe florile de soc.

Câmpu-ntreg în floricele
Înflorite e bătut
Cerule parcă tot în stele
Pe pământ s-a așternut.

De sus stele, de jos aștri
Și în inimă un plin
Clopoțeei cei albaștri
Sună cu parfum senin.

Parcă-mi zic, parcă mi-ar spune:
„Ce strângi, omule, din flori?”
„Auresc o rugăciune
S-o respir până în zori!”
Victor Bragagiu